

Tóth Mónika

A család, mely kincset ér

A kezdet

Egy őszi reggelen sátorfámat felszedtem, nagy reményekkel tele, utamat a főváros irányába vettem. Kis falumból sok útravalót kaptam, szeretetet, becsületet, az egyenes út varázsát, mellyel a városi népet megvendékelhettem.

Bevallom először furcsa volt a folyamatos zaj és az, hogy köszönésem az emberek felé állandóan viszonzatlan maradt. Csalódottsággal töltött el, hogy ez a megannyi nép érdektelenül, fej leszegve jobbról balra lépdél. Gondoltam is rendben, biztos csak kisebb közösségben élnek úgy, mint a vidéki egyszerű mives, ezt majd a munkahelyemen, kitapasztalom. Nem telt el sok idő már reggelente a melóba jártam, de hamar rájöttem, hogy a Multi nem az, amire vágytam. Adtam én ennek a viszonzatlan kapcsolatnak több esélyt, bizalmat, cserébe csak elégedetlen és irigy kollégákat kaptam. Feladatom mástól meg nem tanulhattam, így saját magam mesterévé váltam. Ám szerencsére jól beletanultam az autodidakta módszerrel, később már mással oszthattam meg, miként működnek a dolgok és bevallom ez azért örömet okozott. Jellemzően ez a közeg nem volt befogadó, elutasítottak mindent, ami jó. A kedvesség mögé mindig mást sejtettek, a bizalmat hírből sem ismerték meg. Na, sebjaj, gondoltam, kipróbáltam máshol magam, majd megint másol és még ezt egy párszor, de beláttam egy kaptafa ez mind.

A miért

Emlékszem rá, egyszer hazafelé menet láttam két villamosvezetőt ki egymással mosolyogva beszélgetett, a diskurzust csak egyszer szakították meg, mikor egy buszvezető feléjük integetett. Köszönését ez a két boldog ember széles mosollyal díszítve vissza is adta szeretettel. Annyira jó volt látni, hogy az érdektelen forgatagban még van egy maréknyi ember, akikben még megvan az egymás iránti tisztelet, hogy sebtiben jött a gondolat, ha törik, ha szakad, én is a városi tömegközlekedtetés része leszek mihamarabb. Nekikerekedtem újra és életrajzommal a mit sem sejtő érintetteket elhalmozom.

Sajnos az élet úgy hozta, hogy tervem hosszú éveken át bevégezetlen maradt, lelkesedésem viszont hat év után sem lankadt, melyre már a hetedikben –mint a

mesében- elnyertem jutalmam. Lehetőséget kaptam, nem is akármilyet, a HÉV üzemeltetésében vehettem ki részem.

A HÉV-nél már alapképzettségem volt a dologhoz, azonban hamar beláttam, sokat kell kérdeznem, hogy munkám becsülettel, lelkiismerettel elláthassam.

Valójában viszont már az első munkanapomon tanultam. Amikor a kötelező bemutatkozási köröket futottam, mindenki szeretettel fogadott, csak ragyogó és mosolygós arc csillant fel, akármennyi ajtó is nyílt is ki velem szemben. A kollégák nem őrizgették úgy a tudást, mint a kalózok a kincset, vágytak rá, hogy azt neki adhassák ingyen az érdeklődőnek. Ekkor jöttem rá, hiába van a családom több száz kilométerre, ebben a közegben újra itthon vagyok.

Az én

Jómagamról még nem esett bővebben szó, csak annyit tudhat rólam az olvasó, hogy a becsület, lojalitás és a kellemes légkör számomra olyan, mint növénynek a napfény, hiába ragyog, pompázik, fény nélkül lassan sorvadozik mindaddig, míg be nem végeztetik és elszáradt törzsével együtt a porba alább hullik. Azonban ha adottak a feltételek, a feladat végrehajtásában számomra nincsenek lehetetlenek. Megtalálom az utat, ha kell, magam taposom ki, hogy később másoknak már könnyebb legyen rajta áthaladni. Figyelek arra, aki elbotlik, felsegítem, ha úgy van, a vállamon is viszem.

Bevallom hátulütője is van ám annak, ha jól érzem magam, túlzás nélkül mondhatom, rengeteget kérdezek, néha olyat is, melyet rajtam kívül mindenki értelmetlennek talál vagy éppen nem lát benne logikát.

Válasz nélkül nem érzem jól magam és akkor sem, ha a baj nincs azonnal leküzdve. Amire képes vagyok, azt a környezetemre is előszeretettel rávetítem, néha nem figyelve arra, hogy ki mit bír el éppen.

Elárulok egy titkot, én otthon, a munkahelyemen, de igazából legyek bárhol, ugyanolyan vagyok. Ha úgy van, otthon levest főzök a betegnek, majd ha már jól van, elmosogattatom vele csetreszt. Az utastársaimnak átadom a helyet, aki sír, annak a markába nyomok egy rakás zsebkendőt, de aki a lábát felteszi a székre, vagy ablakra karcol éppen, arra úgy ráförmedek, hogy hiába nagyobb nálam, jobbnak látja, ha inkább leszáll ahogy lehetősége nyílik rá. Ez a kettőség bekísér a munkahelyemre is, hozzám bárki fordulhat segítségért, azonban ha velem dolgozik, akkor úgy érzem, tetszik, nem tetszik, a tőle telhető maximumot kell belőle kipréselnem.

Szóval nem vagyok egy egyszerű eset, a minap jött a felismerés bennem, engem mindenki szeret, csak nehezen visel el.

Szerencsémre ebben a közösségben engem, ezt a szélsőséges embert, nemhogy befogadtak, elfogadtak, hanem segítettek megismerni önmagam, a gyengeségeim fejlesztették néha úgy, hogy észre sem vettem. Az erősségeim pedig nem elnyomás áldozatává váltak, de nem ám, azt inkább a kollégák használták és jó bölcs módjára tanultak belőle.

Az azért

Így alakult, hogy egy nagy HÉV-es család részévé váltam, sok nehézségen és rendkívül bonyolult feladaton kellett magunk néha fegyver nélkül átverekedni, melyet csak a sokféle látásmód-, a rutin- és a kitartásnak köszönhattünk. És utólag már látom, ezek a legjobb fegyverek a világon.

Ja, és ez nem egy olyan hangoskodó mediterrán, túlgesztikuláló család ám, persze néha vannak viták, de közös cél egyfelé visz minket, és ha túl meredek a hegy, csak egymást vállra vesszük és már fel is érünk a csúcsra, hogy ott hógolyót gyúrva, azt lefelé görgetve folyamatosan, a legalsó a hóemberre a répaorrot és a lábasfedőt rátehesse.

Mielőtt bárki azt hinné, hogy nálunk csak a mókáé és a kacagásé a főszerep, elárulom, hogy egyáltalán nem így van, ha körbenézek sokak arcán, olyan homlok tájt jó mély barázdák húzódnak, olyanok, amik csak a gond robosztus kereke hagy ott ahol elvágat. Láttam nem egy pár olyan szemet, mely a szerelmesek által cserélt rózsára hasonlított.

Azonban a barázdás homlokú, rózsás szemű emberek minden nap időben beértek, lantjukat felemelték és olyan hangos és szép muzsikát játszottak napestig, hogy aki eddig nem volt műkedvelő, az is azonnal hangszer ragadott és a nótát másnap már együtt játszották.

Néha én is csatlakoztam egy-egy bandához, oda ahol éppen egy fő hiányzott, de csak akkor, amikor a saját kis zenekarom teljes létszámban pompázott.

A zene általában fülbemászó, a ritmus el nem kóricál, de nagyon ritkán előfordul, hogy felüti a fejét egy-egy hamis dallam. Ekkor a banda megáll, a hamis hang forrását felfedi, majd leckét adva neki, a dalt újra elkezdi. A következő hamis hangnál

ugyanígy jár el, viszont ha a forrás már a harmadik esetben is ugyanonnan jön, a varjúhangú útját kiadják, hogy ne csorbítsa tovább a pacsirták dalát.

És a konklúzió

Mindezt összevetve bátran megállapíthatom, hogy lett egy népesebb, de semmivel sem egyszerűbb családom. Megannyi ember, mindenki más értékkel felvértezve áll reggelente csatasorba, ki többet, ki kevesebbet bír. Azonban ez nem is számít, mert biztos vagyok abban, mindenki rangtól függetlenül a legnagyobb terhet cipeli. És, hogy miért ez a cselekedet? Mert megtanultunk nem csak együtt, hanem egymásért és a közös célunkért küzdeni. Támogatjuk egymást minden helyzetben, engem is rángattak már esés után fel, pedig ebben a családban zöldfülűnek számítok, mondhatni az óvoda középső csoportjába járok.

Megérte-e éveket várnom azért, hogy itt lehessenek? Igen.

Vajon miért nem akar minden munkakereső itt dolgozni? Na, ezt pontosan nem tudom, az viszont igen, hogy én ezt a drága kincset amíg lehet, a legjobb módon őrzöm meg, mégpedig úgy, hogy nekiadom mindenkinek aki arra érdemes.

És ami a legszebb, már a járművezetőknek én is mosolyogva integethetek úgy, hogy köszönésem viszonzatlan nem marad.